

Μηνάς, ο βασιλιάς των μελισσών

Antoon Krings

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καθώς ο Μάνος ο νάνος έδειχνε στους γείτονές του το μυστηριώδες αντικείμενο που ανακάλυψε μέσα στον κήπο, ο Λίνος ο ψύλλος δε σταματούσε να χαμογελά:

–Σίγουρα κανείς σας δε γνωρίζει τι σημαίνει αυτό το εύρημα.

–Εγώ ξέρω πολύ καλά τι σημαίνει, απάντησε ο Μάνος. Σημαίνει πολύ απλά ότι είναι η τυχερή μου μέρα.

–Δε σημαίνει καθόλου αυτό, κύριε έξυπνε, είπε ο ψύλλος. Αυτό που βρήκες είναι ένα φλουρί!

–Αλήθεια; Και σε τι χρησιμεύει; ρώτησε ο νάνος. Αντί να απαντήσει, ο ψύλλος κορδώθηκε και άρχισε να διηγείται πώς του έδωσαν το στέμμα μια μέρα που του έπεσε το φλουρί.

–Μ’ αυτό το φλουρί θα βγάλουμε κι εμείς το βασιλιά μας.

–Αυτό ακριβώς σκεφτόμουνα, είπε ο Μάνος και πρόσδεσε: τρέξτε γρήγορα να ανακοινώσετε τα νέα στους άλλους και ετοιμάστε βασιλική γιορτή.

Η Σούλα η μελισσούλα κλάδευε τις τριανταφυλλιές της όταν κατέφτασαν οι φίλοι της.

–Σούλα, Σούλα! φώναξε ο Λίνος. Θα κάνουμε μια γιορτή.

–Αλήθεια; απάντησε η μελισσούλα αδιάφορα.

–Ναι, και θα είναι μια γιορτή για συγκεκριμένο λόγο, βιάστηκε να πει ο ψύλλος δείχνοντας το φλουρί.

Θα γιορτάσουμε τους βασιλιάδες.

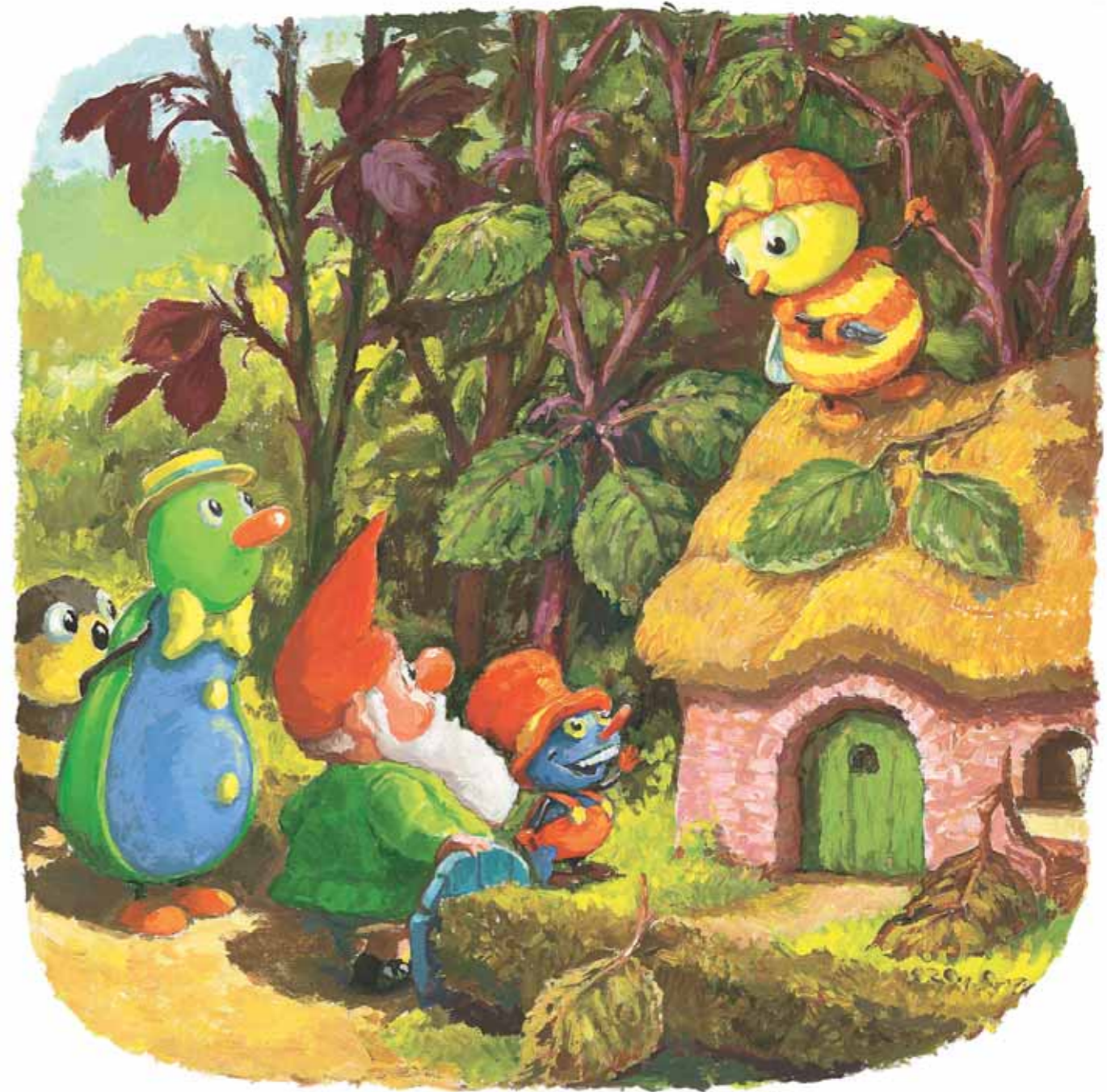
–Α, γι' αυτό; είπε θυμωμένη η μελισσούλα.

Μα εγώ δεν είμαι καν βασίλισσα.

–Όχι, αλλά θα μπορούσες να γίνεις, Σούλα, είπε ο Λίνος.

Κι αυτό γιατί αύριο είναι όλοι καλεσμένοι και ο καδένας θα έχει την ευκαιρία του.

–Και βασιζόμαστε πάνω σου να διαδόσεις το γρηγορότερο τα καλά νέα στο μελίσσι, επέμεινε ο Μάνος πριν εξαφανιστεί με τους φίλους του.

Η βασίλισσα των μελισσών άκουσε με χαρά το νέο, χωρίς να υποψιάζεται ότι μια μικρή μελισσούλα ή, ακόμα χειρότερα, μια κοινή εργάτρια θα μπορούσε να της αρπάξει το στέμμα.

–Μια γιορτή για μένα, μόνο για μένα! Μα είναι υπέροχο! φώναξε κουνώντας τα μικρά παχουλά της μπράτσα. Πρέπει να γίνω όμορφη. Βιαστείτε! Φέρτε μου τη φανταχτερή μου φορεσιά και το μοσχομυριστό μου άρωμα. Θα γίνω όμορφη και θα μυρίζω σαν ένα μπουκέτο λουλούδια.

Όσο η βασίλισσα των μελισσών στολιζόταν και γυάλιζε το στέμμα της, οι υπόλοιποι ζύμωναν στην πιο μεγάλη λεκάνη.

–Μα το ζυμάρι είναι πολύ πηχτό, Σούλα, κοίτα πώς κολλάει.

–Ορίστε. Σου το είχα πει, Μάνο. Καλά θα κάνεις να με αφήσεις να το φτιάξω εγώ, κι εσύ, Λίνο, σταμάτα να μπλέκεσαι στα πόδια μου. Δεν είναι ακόμα ώρα να βάλουμε το φλουρί. Πραγματικά, με βάλατε σε μπελάδες. Όταν επιτέλους κατάφεραν να απλώσουν τη ζύμη, ο Λίνος, με χέρι που έτρεμε, έβαλε μέσα το φλουρί.

–Είναι τέλειο! είπαν οι μικροί μας ζαχαροπλάστες. Και τώρα, γρήγορα στο φούρνο!

Σε λίγο μια λαχταριστή μυρωδιά απλώθηκε στον κήπο προσκαλώντας τα ζουζουνάκια να κάτσουν στο τραπέζι.
–Αγαπητοί μου φίλοι, καλως ορίσατε, φώναξε ο νάνος. Μεγαλειοτάτη, αναφώνησε και υποκλίθηκε μπροστά στη βασίλισσα των μελισσών, τι μεγάλη τιμή!
–Και φέρατε μαζί σας και το στέμμα, τι ευγενικό! πρόσδεσε ο Λίνος με ένα φαρδύ χαμόγελο.
Αφού καλωσόρισε και μέτρησε τους καλεσμένους, ο Μάνος άρχισε να κόβει και να μοιράζει την πίτα, ενώ ο Λίνος ανακοίνωνε με επίσημη φωνή το κομμάτι του καθενός. Μετά, μέσα σε απόλυτη ησυχία, άρχισαν όλοι να μασουλάνε προσεκτικά, ελπίζοντας να είναι αυτοί οι τυχεροί που θα τους πέσει το φλουρί.

Φανταστείτε λοιπόν τί έγινε, όταν ένας από τους καλεσμένους τράβηξε από το στόμα του το πολυπόδητο φλουρί γεμάτο ψίχουλα.

–Το φλουρί, ξεφώνισε ο Μάνος. Ο Μηνάς βρήκε το φλουρί! Μεριάς όλος ο κόσμος πλησίασε το νικητή φωνάζοντας: «Ζήτω ο βασιλιάς! Ζήτω ο βασιλιάς!». Η βασίλισσα των μελισσών, που περίμενε να ακούσει «Ζήτω η βασίλισσα!», έκρυψε το θυμό της και προσπάθησε να κάνει καλή εντύπωση. Σκεφτόταν άλλωστε ότι δεν είχε τίποτα να φοβηθεί από ένα βασιλιά που είχε βγει από μια πίτα. Έτσι, αποφάσισε να το διασκεδάσει λίγο βάζοντας το πολύτιμο στέμμα της πάνω στο κεφάλι του.

–Να τος ο μικρός μας όμορφος βασιλιάς! Και τώρα, διάλεξε γρήγορα τη βασίλισσά σου.

Ο Μηνάς δε μιλούσε, μόνο έσφιγγε το φλουρί στο χέρι του.

–Έλα λοιπόν, τι περιμένεις; Διάλεξέ με, πρότεινε η βασίλισσα.

–Άντε λοιπόν, πες το, είπε ο Μάνος με ένα νευρικό χαμόγελο.

Ο κηφήνας πήρε βαδιά ανάσα και ξαφνικά,
με μια απρόβλεπτη κίνηση, όρμηξε στη Σούλα
τη μελισσούλα και τη φίλησε.
–Να η βασίλισσά μου.
–Ω! Δεν ξέρω τι να πω! είπε η μελισσούλα, που
δεν πίστευε στα μάτια της. Ποτέ μου δεν περίμενα
ότι θα γινόμουν βασίλισσα τόσο νωρίς.
–Είναι γελοίο! ξεφώνισε η βασίλισσα των μελισσών.
Με ποιο δικαίωμα διεκδικείτε εσείς αυτόν τον τίτλο;
Δεν μπορείτε να είστε εσείς βασίλισσα αφού εγώ είμαι
η μία και μοναδική Βασίλισσα.
–Θα πρέπει η Μεγαλειότητά σας να τον συγχωρέσει,
της είπε ο Μάνος, που αισθανόταν πολύ άσχημα
με την εξέλιξη των γεγονότων. Έλα κι εσύ, Μηνά,
κάνε μια μικρή προσπάθεια.

Ο Μηνάς όμως δεν ήθελε να ξέρει τίποτα.

–Όχι, όχι, φώναζε, δεν τη θέλω αυτή τη χοντρή!

–Δεν μπορώ να το ανεχτώ άλλο πια αυτό, ούρλιαξε η βασίλισσα των μελισσών! Εγώ είμαι η Βασίλισσα και κανένας δε θα μου κλέψει τον τίτλο μου!

Αλίμονο, χίλιες φορές αλίμονο! Είχε θυμώσει για τα καλά, αλλά ο Μηνάς δεν ήθελε να της επιστρέψει το στέμμα. Φώναζε λοιπόν τη φρουρά της, μα όλοι τής είχαν γυρίσει την πλάτη φωνάζοντας στη Σούλα: «Ζήτω η βασίλισσα! Ζήτω η βασίλισσα!». Απελπισμένη, υποκλίθηκε με τη σειρά της μπροστά στη μελισσούλα και εξαφανίστηκε γρήγορα.

Κάπως έτσι ο Μηνάς έγινε ο βασιλιάς των μελισσών
κι εγκαταστάθηκε με τη Σούλα στο μελίσσι για ένα
μήνα του μέλιτος που νόμιζε ότι θα κρατήσει για πάντα.
Αλλά, αλλά, αλλά...

Η Σούλα, που προτιμούσε τους κίτρινους καρπούς
των λουλουδιών από τα χρυσά στέμματα και
το μέλι της από το βασιλικό πολτό, άφησε το Μηνά
να κυβερνάει μόνος του. Ο κηφήνας, κάθε άλλο παρά
λυπημένος, έγινε αχόρταγος και κατασπάραζε
το πιο πολύτιμο μέλι και την πιο σπάνια γύρη.

Αυτό δεν μπορούσε να καθησυχάσει την παλιά βασίλισσα των μελισσών, που κάθε μέρα προσπαδούσε ευσυνείδητα να δουλεύει σαν μια απλή εργάτρια. «Πρέπει να βρω οπωσδήποτε έναν τρόπο να απαλλαγώ από αυτόν τον κλέφτη, γιατί δεν μπορώ άλλο να βάζω τη μύτη μου μέσα σ' αυτά τα λουλούδια» αναστέναζε διαρκώς, ενώ κατέστρωνε με το μυαλό της ένα σωρό συνωμοσίες.

Δε χρειάστηκε όμως να συνωμοτεί για πολύ ακόμα, αφού εκείνος που ήταν η αιτία όλων των κακών την έβγαλε άδελά του από τη δύσκολη θέση. Πράγματι, μια μέρα ο Μάνος ο νάνος θέλησε να κάψει μερικά χόρτα. Από απροσεξία γέμισε με καπνό το μελίσσι και όλοι οι κάτοικοί του έπεσαν σε βαθύ ύπνο, μαζί και ο βασιλιάς. Όταν είδε αυτό το παράξενο θέαμα, η πρώτη βασίλισσα δε δίστασε. Η περίπτωση ήταν ιδανική για να ξαναπάρει από το Μηνά το στέμμα της και το κύπελλο με το βασιλικό πολτό. Αφού τον απάλλαξε από τα βασιλικά του σύμβολα, τράβηξε τον κηφήνα από τα πόδια μέχρι τον κήπο και γύρισε γρήγορα στο μελίσσι, για να ξαναβρεί τη θέση της.

Για αρκετή ώρα ο Μηνάς βρισκόταν ξαπλωμένος
φαρδύς πλατύς στο γκαζόν.
«Πού βρίσκομαι; Το στέμμα μου! Πού είναι το στέμμα
μου; Παράξενο, νόμιζα πως είχα στέμμα» είπε καθώς
ανασπκώθηκε. «Μπα! Μάλλον το είδα στον ύπνο μου».
Και ακριβώς τη στιγμή που σηκωνόταν, ένα χρυσαφί
πραγματάκι έπεσε από την τσέπη του και κρύφτηκε
ανάμεσα στα χορτάρια.

